nějakou látkou nebo posypáním pilinami či jakkoliv jinak. Vše to, jakož i obzvláštní hladkost a nebezpečnost dlažby byla však rozsudky zjištěna, i jest v řízení dovolacím vyloučeno zjištění tomu odporovati.

Rozsudek soudu odvolacího nespočívá tedy na nesprávném právním posouzení věci, pročež bylo dovolání zamítnouti.

(Rozh. z 24./7. 1907 č. 9136.) Dr. K.

Vliv protipohledávky ve sporu namítnuté na útraty sporu.

Oproti žalobnímu nároku 216 m. 58 f. namítnul žalovaný kompensando protipohledávku 500 m., o níž pospolu jednáno i rozhodnuto bylo.

Zvítězili pak:

I.) ohledně žalobního obnosu	žalobce s	žalovaný s
	66 m. 66 f.	149 m. 92 f.
II.) ohledně protipohledávky	216 m. 58 f.	—
úhrnem . .	283 m. 24 f.	149 m. 92 f.
tudíž žalobce po srážce	149 m. 92 f.	
ještě s	133 m. 32 f.	

První stolice odsoudila přes to žalobce k náhradě 7/18 útrat žalovanému, odvolávajíc se na § 43. s. ř.

Na rekurs žalobcův zem. soud v Brně útraty navzájem zrušil.

Důvody:

Dle § 1438. ob. z. obč. a § 411. c. ř. s. kompensovati se může z protipohledávky jen částka obnosu žalobnímu se rovnající, k čemuž přihlížeti dlužno i po stránce útrat.

Žalobce, zvítěziv ve sporu tomto obnosem polovici žalobního nároku převyšujícím, měl by nárok na částečnou náhradu útrat.

Poněvadž ale na uplatnění částky 66 m. 66 f., která mu z jeho žalobního nároku přiřknuta byla, byla by dostačila žaloba bagatelní s útratami značně menšími, tudíž žalobce zavinil zbytečně žalovanému způsobené útraty řízení řádného, jeví se dle § 43. odst. 1. c. ř. s. vzájemné zrušení útrat spravedlivým.

Dovolacímu rekursu žalovaného, v němž týž hájil názor, že pouhé namítnutí protipohledávky, aniž by podána byla žaloba na vzájem neb návrh určovací ve smyslu §§ 259., 236. c. ř. s. na rozhodnutí o útratách žádného vlivu míti nemůže, nejv. soud nevyhověl.

Neboť

byť i správno bylo, že pouze namítnuté uplatnění protipohledávky zahájení sporu o ní nezakládá, muselo přece o protipohledávce

býti jednáno a dle §§ 391. a 411. c. ř. s. pokud žalobní nárok sám buď zcela, neb částečně oprávněným byl uznán, o ní též rozhodnuto, při čemž ovšem právní moci nabývá dotyčné rozhodnutí jen do výše obnosu, kterým kompensováno býti má.

V případu konkrétním však již z rozsudku I. soudce jest zjevno, že o protipohledávce skutečně bylo rozhodnuto. Jelikož pak i dle vlastního výpočtu dovolávajícího se rekurenta částky se zřetelem na kompensační pohledávku vyšetřené, s nimiž jednak žalobce, jednak žalovaný zvítězil, skoro stejné výše dosahují, jeví se vzájemné zrušení útrat ve smyslu 1. odst. § 43. c. ř. s. zcela odůvodněným.

(Roz. z 28. prosince 1906, č. 20822.)

—*a.*

Knihovní poznámka úmyslu, podati odpůrčí žalobu, se nepřipouští.

První stolice návrh takový zamítla, zemský soud v Brně usnesení potvrdil.

Důvody:

Platné zákony poznámky podobné neznají.

Kdyby byl zákon odpůrčí poznámku takovou považoval za přípustnou, byl by jistotně v § 46., kdež podmínky knihovní poznámky odpůrčí žaloby ustanovuje, též podmínky pro přípustnost poznámky odporovacího úmyslu stanovil.

Odvolávání se na §§ 20b) a 61. kn. z. není na místě, poněvadž processuální účinek knihovní poznámky předpokládá podání žaloby a § 61. kn. z. knihovní poznámku připouští jen tehda, jestliže kdo, maje se vkladem ve svém knihovním právu za stižena, vklad z důvodu neplatnosti potírati hodlá a obnovení dřívějšího knihovního stavu žádá, kteréžto předpoklad zde však schází. Poznámku zamýšleného výkonu právních jednání zná kn. zákon jen v § 53.

Pokud rekurent zamýšlenou poznámkou na zřeteli má prostředek prevenienční, dává řád exekuční na ruku, jakého prozatímního opatření a za jakých podmínek povoliti lze.

(Rozh. z 5. května 1906, č. j. R. II. 146/6.)

B—a.

Význam rčení »soudně nebo notářsky listinou vysvědčené výpovědi« hypotékární pohledávky v § 59. knih. z.

Návrhu A. Z., aby čtvrtroční výpověď, daná J. H. v příčině hypotekární pohledávky váznoucí na realitách J. H., byla knihovně